

BÍBOR KÖR ANYAGOK

Ragyogás sorozat

10. SHOUD – ADAMUS SAINT-GERMAIN közreműködésével, Geoffrey Hoppe csatornázásában

2024. JÚLIUS 6.

www.crimsoncircle.com

Vagyok, aki Vagyok, Adamus a Szuverén Birodalomból. Ó, drága Shaumbra, itt vagyunk hát. Itt vagyunk. A Gépek Korszakának kellős közepén. Örült idők, vicces idők, olyan idők, amikben egy egész halom történetet gyűjtötök, amiket majd elmesélhettek később a Felemelkedett Mesterek Klubjában. Beleérzek a Shaumbra egész energiájába, azokéba, akik itt vannak, akik online néznek, akik majd később fogják ezt megnézni. Elképesztő, tényleg elképesztő. Csordultig töltött ma, és még el sem kezdtük. Hová fogunk még eljutni?

A Világszövőkhöz

Mielőtt továbbmennénk, szeretném ezt a Shoudot a világszövőknek* ajánlani. Minden világszövőnek. Elképesztő munka volt, nehéz munka volt ez azoknak, akik annak vallják magukat – nem mindenki volt az, sokatok ide fókuszált, valakinek vigyáznia kellett a standra, amíg a többiek távol voltak munka ügyben – de a világszövőknek, akik annak szentelték magukat, hogy megteremtsék ezt a dolgot, amit Mennyei Keresztnek, Apokalipszisnek, megnyílásnak hívunk; sokszor az emberi énjük feláldozásával. Az emberi én magára lett hagyva, nem sok erőforrás, nem sok baráti kapcsolat, nem sok szeretet... Az emberi én sokszor megfosztatott a bőségtől, örömtől, szextől, meg ilyesmik (*kis nevetés*). Mert oly nagy részetek odakint volt a többi világban, ott dolgozott. És most már készen van, befejezte, kicsivel több mint másfél évvel ezelőtt elkészült. És oly sokatok visszajött ide, kicsit mintegy hősi fogadtatást várva (*valaki „Hmf!” hangot hallat és Adamus nevet*). Panaszos nyögés a hallgatóságtól. Bizony, nem sok elismerést kaptatok, kivéve tőlem és úgy nagyjából tizenháromezer felemelkedett mestertől. De nem sok elismerést kaptatok a körülöttetek lévő emberektől vagy a

**Realm Workers*, korábbi fordításokban „Birodalmi Munkások”

hozzátok közel állóktól, a munkatársaitoktól, barátaitoktól. Nekik fogalmuk sem volt, mit csináltatok odakint a másik világokban.

És azokhoz, akik ide koncentráltak, akik mozgásban tartották a dolgokat a Bíbor Körben és az élet más területein. Én most ez igazán szeretném a világszövőknek ajánlani.

Tudom, hogy nagyon nehéz dolgokat volt az alkalmazkodással. És tudom, hogy nagyon sokan csodálkoztok, hogy egyáltalán miért jöttetek vissza, simán átsétálhattatok volna azon a portálon, amit segítettetek létrehozni, átmehettetek volna a túloldalra. Ott lett volna Sart, Edith, John Kuderka és mások, hogy üdvözöljenek és ünnepeljenek, de ti visszajöttetek. Sokszor csodálkoztok, hogy miért jöttetek vissza, de szerintem tudjátok. Az intuíciótok tudja, hogy azért tértetek vissza, hogy itt legyetek, hogy sugározzátok azt a fényt a Gépek Korszakában. Annak ellenére, hogy sült bolond a világ, annak ellenére, hogy nem kaptátok meg a hősöknek járó fogadtatást, visszatértetek ide, hogy bizonyos értelemben folytassátok a szolgálatotokat, és hogy folytassátok a tapasztalást.

Vegyünk hát egy mély lélegzetet *minden* világszövő elismeréseként, akik annyi mindent tettek, az emberi énjük rovására.

Ez nem csak arról szólt, hogy táncikáltatok odafönt, megnyitottátok ezt a portált, összeállítottatok itt-ott egy-két fényszerkezetet, aztán feldíszítettétek a portált virágokkal meg festményekkel meg ilyenek (*nevetés*). Voltak erők, amik ellenetek dolgoztak. Valódi erők voltak – olyan erők is természetesen, mint a gravitáció meg effélék –, de voltak „más-lény-erők”, amik nem akarták, hogy ez megtörténjen, vagy féltek attól, hogy megtörténik. Szándékaik voltak. Bizonyos módon nagyon szervezettek voltak. És nem akarták hagyni, hogy ez megtörténjen a Föld bolygón. Vagy azt akarták, hogy később legyen, „Várjunk még egy kicsit, gondoljuk ezt át!”. Megtették, amit tudtak, hogy ellenálljanak nektek.

Ne emberi értelemben értsétek ezt, nem fegyverekkel meg bombákkal, egymás felrobbantásával, hanem, nos, ti tudjátok, milyen ez, azok, akik világszövők voltak. Volt egy erő, ami ellenetek dolgozott.

És ti nem vághattatok vissza. Nem vághattatok vissza, mert abban a pillanatban, ahogy visszavágtatok ezeknek az erőknek, azonnal nagy konfliktusba kerültetek. Abban a pillanatban, ahogy erőt tettetek abba, hogy szembeszálljatok velük, hitelt és hatalmat adtatok nekik. Felszipantották.

Ezek az erők, amikről beszélek, és még fogok ma beszélni, ezeknek az energiája, az ellátmánya, az étele olyanokból áll, mint az emberi érzelmek és félelem és harc és hatalom. Így hát amint visszatámadsz, megszilárdítod őket. Csak több hatalmat, nagyobb hangot, nagyobb felhatalmazást adsz nekik.

Mit tehetsz hát, hogy kéne csinálnod ezt világszövőként, hogy ez az egész támad téged, és te nem támadhatsz vissza? Ez kemény ügy. Ó, és ezt bizony éreztétek. Bár világszövőként nemfizikai voltál, de kapcsolatban voltál az emberi énnel, és az ember érezte. A testét és az elméjét sokszor előntötte a zavarodottság és a kétség. Az ember bizony sokszor kapott ebből egy-egy nagy lökést, hiába voltál te világszövőként odakint, és tetted a dolgod, az ember sok zavarodottságot és sok kétséget kapott ebből, és sokat ennek a – most úgy fogom hívni, hogy a sötétségéből, vagy ebből az ellenerőből. Világszövőként nem vagy a fizikai testedben, amíg ezt csinálod, ezért nem ugyanúgy érzed – érzed más módon, de az ember nagyon sokat kapott ebből.

És a helyzet az, hogy ma itt vagyunk, benne az Apokalipszisben, mélyen benne az Apokalipszisben. És amíg a kinti világ örült helynek látszik, és még egy kis ideig annak fog látszani, addig a mennyekben, a világokban, ahol ti dolgoztatok, megváltoztak a dolgok. Annyira megváltoztak a dolgok, hogy már nincs visszaút ezen a ponton. Nincsenek többé harcok azokban a világokban.

Ami azt illeti, történik ott pár érdekes dolog, amiről ma még beszélni fogunk, de sok tekintetben szétesőben vannak azok a világok, összeomlanak. És bár néha úgy tűnhet, hogy nagyon kaotikusak – ahogy érzitek az álmaitokban – nagyon káosz, zavarodott és rendezetlen, eltűnt az irányérzék, a vezetés, minden szétesik – ennek oka van. Pontosan az az ok, amiért elsősorban csináltatok a világszövést.

Szenteljünk hát most ennek egy gyönyörű pillanatot együtt, shaumbrák a világ körül, és ismerjük el a világszövőket mindazért, amit tettek, és a mély áldozatokért, amiken az emberi részek keresztülmentek.

(szünet)

A nem méltányolt hősök. Akik elkötelezettek maradnak.

Tudjátok, érdekes dolog – szinte könyvet lehetne írni a világszövőkről –, hogy nagyon keveset veszítettünk el közülük. Mármint az emberük meghalhatott volna itt a bolygón. Nagyon keveset veszítettünk el, akik feltartott kézzel azt mondták: „Elegem van ebből a melóból, ez túl sok.” Tudod, az egy dolog, megcsinálni ezt a fényportált, meg behozni több isteni energiát, de mi minden mással meg kell még birkózni, ez az erő, ami ellene dolgozik!

És mit tudtatok tenni? Mit tudtatok tenni világszövőként, ha nem harcolhattatok, nem vághattatok vissza? Sok tréning volt erre, mielőtt idejöttetek ebbe az életbe. Sok felkészülés, hogy amikor érkeztek arra a pontra, hogy elkezdték a világszövést, nem ránthattok kardot. Ami azt illeti, feltétel volt, hogy letegyétek a kardot, örökre. Nem káromkodhattok (*páran nevetnek Linda reakcióján*), nem harcolhattok velük, mert abban a pillanatban, ahogy ezt teszitek, nagyobb valóságot teremtetek nekik.

Mit tehattetek hát?

„Létezem. Vagyok, aki Vagyok.” Ennyi. „Létezem.” De nem csak kimondva a szavakat, hanem érezve a lényed minden porcikájában. „*Létezem. Vagyok, aki Vagyok.*” Nem elmés gondolatként, hanem érzésként. Képesnek kellett lenned arra, hogy előcsald magadban ezt az érzést, ezt a Tudást. Egy dolog csak úgy kimondani a fejedben, és sokszor, amikor úgy mondd ki, mint egy megerősítést, igazából nem hiszed el. De itt mélyre kellett menned: „*Létezem.*”

Ez a legcsodálatosabb, leggyönyörűbb kijelentés, ami csak létezhet: „Létezem. Mindig is léteztem, és mindig is fogok. Nincs kezdetem és nincs végem. Engem nem teremtett senki és semmi. Létezem. Létezem, mert hallom a hangomat. Lélegzem a lélegzetemet. Éneklek a dalaimat. Nevezhetem magam bárminek, aminek csak akarom. Létezem. Érzem

magamat emberként a testben. Érzem a fájdalmat és az örömet. Nevetek. Sírok. Az emberi testen kívül, létezem. Érzem a fényemet, a tudatomat. Birtoklom az energiámat. Létezem.” Ez az, amit világszövőként tettél. Ez volt az eszközöd: „Létezem.”.

Voltak időszakok az életeitek során, még a világszövészkor is, amikor talán úgy éreztétek, hogy megszűntök létezni. Az egy nagyon-nagyon félelmetes érzés, megszűnni létezni. Voltak időszakok, amikor néhányan annyira sarokba szorultatok, hogy nem tudtátok, fogtok-e tovább létezni.

De mindig fogtok. Nem tudtok nem létezni. Eljátszhatod, hogy eltévedsz. Még azt is játszhatod, hogy a semmibe kerülsz. De még abban a semmiben is érzed magadat. Hallod magadat. Még abban a teljes, totális semmiben is érzékelsz valamit, és az Te vagy. Akkor jössz rá: „Igen, *tényleg* létezem, és mindig is fogok.”

Ez a legnagyobb eszköz, ami bármelyikőtöknek rendelkezésére áll ezen a bolygón, ebben az elképesztő, örült időszakban. Nem fogsz harcolni ellene. Még saját magad ellen sem fogsz harcolni. Nem fogsz gonosz erők ellen harcolni. Ez az egész elképzelés az úgynevezett fényharcosokról – nonszensz. Nincs semmi, ami ellen küzdhetnél. Semmi, ami ellen harcolhatsz. És ha mégis megteszed, csupán egy olyan valóságot teremtesz, ami nem hű hozzád. Ami rendelkezésedre áll a legnehezebb időkben, olyan időkben, amikor azt hiszed, hogy fenyeget a halál valamilyen betegség, baleset vagy öregség vagy bármi miatt, ami rendelkezésedre áll, az a „Létezem. Vagyok, aki Vagyok.” Ez azt jelenti, hogy „*Minden* vagyok, ami Vagyok. Én vagyok minden, ami lenni akarok, minden, amit elképzelek, hogy vagyok, minden, ami valaha voltam, és minden, ami valaha leszek. Vagyok, aki Vagyok.” Ez a szuverenitás. Nem függve senki vagy semmi mástól. „Vagyok, aki Vagyok.”

Éreztétek ezt egy pillanatra! „Létezem! Érzem. Érzékelem. Nincs szükségem ehhez a fizikai testre, de ez elég menő tapasztalás. Létezem. Minden időkben és időtlenül. Minden térben és tér nélkül. Létezem. Vagyok, aki Vagyok. Én vagyok minden tapasztalás, minden történet, minden képzelet, minden potenciál, amit kiválasztottam, és még azok a

potenciálok is, amiket nem választottam ki, hogy manifesztálódjanak. Vagyok, aki Vagyok.” Ennyi.

Amikor nagy kétségek és fájdalmak közt vagy; amikor a padlón vagy, és azt hiszed, hogy nem maradt semmi; amikor a sötét éjszaka közepén legszívesebben elmenekülnél önmagad és minden elől; nem akarsz egyetlen újabb gondolatot sem az agyadban, nem akarsz egyetlen újabb tapasztalást sem, még kevésbé egy újabb napot, akkor hagyd abba, hogy megpróbálsz megoldani. Hagyd abba, hogy értelmet keresel benne. Valójában úgysem találsz. Csak annyit kell tenned, hogy veszel egy mély levegőt, és beleérzel: „Létezem. Lehet, hogy a padlón vagyok a saját könnyeim tócsájában, lehet, hogy teljesen feladtam, fogalmam sincs, hová menjek vagy mihez kezdjek,” csak veszel egy mély levegőt, és azt mondod: „hát, Létezem. Tetszik vagy sem, Létezem.” És aztán figyeld, mi történik!

Lehatoltál a lényed magjáig. Behatoltál a lelked lemélyebb szintjeire, a Vagyokságodba, elismerve a saját létezésedet. És amikor ezt érzed – „Létezem, Vagyok, aki Vagyok” – az egyben felelősségvállalás is minden teremtedért, és ráébredés arra, hogy nincs senki más, aki ezt teszi veled. Senki más nem kényszeríti ezt rád. Nem vagy semminek az áldozata. *Te is Isten vagy.* „Létezem. Vagyok, aki Vagyok.”

Érezzünk bele mindnyájan egy pillanatra!

(szünet)

Az előttünk álló időszak – heh, attól függ, hogy tekintesz rá – vicces lesz, vagy pedig rossz – vagy egy rossz vicc, időnként. De nehéz lesz, mert minden átalakul és változik. És ez jó. Ezért vagytok itt. Ez az, amit elképzeltetek. Ez az, amerre a bolygó tart. Már nincs visszaút.

„Létezem. Vagyok, aki Vagyok.”

Felejts el minden mást, ami az agyadban van. Felejts el mindent, amit tanultál, akár itt a Bíbor Körben, akár másutt. „Létezem. Vagyok, aki Vagyok.” Ennyi. Kiüríted magad. Megszabadulsz minden szeméttől, minden zajtól, minden mástól. „Létezem.” Ez az, amitől hirtelen, ott, abban a sötétben, abban a térben, ahol nem tudod, hogyan tovább, ettől hirtelen érezni fogsz valamit. És amit akkor érzel, az a valódi Éned.

Nem a történetbeli éned, nem a spirituális éned. Érezni fogod a *valódi* Énedet.

„Létezem. Vagyok, aki Vagyok.”

Ez az, amit a világszövők csináltak. Ők már nagy szakértői ennek, de néhányuk elfelejtette, amikor visszatért. Térj vissza ehhez! *Bármit* képes vagy kezelni az életedben. *Bármit*. Ne feledd, ez nem arra való, hogy bárki másra rákényszerítsd ezt! Ez nem egy hatalmi eszköz. Ez egy elismerés. „Létezem. Micsoda csoda! Micsoda csoda! Vagyok, aki Vagyok.”

Vegyünk egy nagyon-nagyon-nagyon mély lélegzetet erre!

És megint csak, minden elismerés az *összes* világszövőnek. Szép munka! Nagyon szép munka! Köszönjük! *(a közönség tapsol)* Ah! Ez amolyan modoros műtaps volt, ne már. *(kis nevetés)* Küldjünk igazi elismerést a világszövőknek, akár itt vagytok, akár online néztek. *Nagy* tapsot a világszövőknek! *Huhú!*

(éljenzés, füttty és nagy taps, a közönség feláll) *Hú! Hú!*

Hú! Hú!

Jól van. Köszönöm. Köszönöm.

Ah, megérdemlitek. Megérdemlitek. Nem könnyű visszatérni ide azok után. És a tetejébe, mivel akkora volt a nagyságrendje annak, amit csináltatok, és amennyi mindennek ott a tudatában voltatok odakint, most idejöttök, és minden olyan picinek, jelentéktelennek és banálisnak tűnik, meg az idegesítő emberek, a szűklátókörű emberek meg minden. Az egyetlen igazi megkönnyebbülés kimenni a természetbe. Hiszen a természetben nem játszmáznak. A természet az természet. Nem sok játszmája van. De visszajöttök ide, és „Mi a szaa...miféle játszmák ezek...?!” *(nevetés)* „Mi van az emberiséggel?!”

LINDA: Ó, szóval már csúnyán beszélsz.

ADAMUS: Nem beszéltem csúnyán. Azt mondtam, „szaa-...” Így. *(még nagyobb nevetés)*

LINDA: Ó, o, o, o, o, o!

ADAMUS: Kihagytam az R-t.

LINDA: Oh.

ADAMUS: Érted már?

LINDA: Ha-ha-ha!

ADAMUS: *(nevetve)* Úgy érzitek, ez szinte kibírhatatlan. „Ezek meg mit...?! Miféle játszmákat játszanak?” Aztán bekapcsolod a híreket. Óóóóó! Ez fáj! Dehát, nos, itt vagy. Itt vagy. Te döntöttél így.

Nos tehát, ebben a Shoudban, most, hogy kifejeztük az elismerésünket, a végével fogom kezdeni, aztán végighaladunk visszafelé, és megnézzük, hogy jutottunk oda.

„Tehát van”

Szeretném, ha igazán beleéreznétek ebbe magatokban, két rövid szó: „Tehát van.” „Tehát van.” Körülbelül ez lesz az új működési módotok: „Tehát van.”

„Elképzelem, tehát van. Új tudatszintekre lépek, tehát így van. Megengedem az isteniségemet, tehát van. Megengedem a Tudásomat, tehát van. A léleksorsomért vagyok itt, tehát így van.”

Oly sokszor van, hogy támad egy ötletetek, jön egy sugallat, egy érzés vagy valami, és aztán rátelepszik a kétely. Oly sokszor van, hogy igazából tudjátok, hogy pontosan ráéreztetek, miért vagytok itt, és nem csak szavak formájában, hanem egy mély érzésként. Egy csodálatos Tudom-érzés – és aztán jön a kétség: „Lehet, hogy nem kéne ilyeneket gondolnom. Talán nem kéne azt hinnem, hogy megmentettem az egész kozmoszt a világszövéssel, amit csináltam.” Ne, ne, ne! Ezek régi, emberi kételyek, és máris blokkoltad magad, rövidre zártad magad. És előidéztél egy csomó elmés trutymót. Most már ez ilyen egyszerű: „Tehát így van.”

„Úgy döntöttem, hogy itt vagyok tudatosságban, megnyílván az isteniségemnek ebben a csodálatos időszakban, tehát így van.”

Oly sokszor lenne egy érzésed, egy Tudásod vagy vágyad arra, hogy túllépj – túllépj a gravitáción és túllépj a tömegtudaton – de akkor mindig beleütközöl a falba. Visszahúzódsz. Mintha épp csak próbára tetted volna magad. Beleütköztél a falba, és ahelyett, hogy eltüntetnéd a falat, visszaestél. Most már ez ilyen egyszerű: „Tehát így van.”

„Itt vagyok ebben a hihetetlen időszakban, pontosan azt teszem, amit elhatároztam évezredekkel ezelőtt, vagy még Atlantisz idejében, tehát így van.”

Ez kicsit olyan, mintha kísétálnál a saját korlátaid közül, a saját kristálybörtönödből. „Úgy döntöttem, hogy itt vagyok *örömben* és *bőségben* és *egyensúlyban*, tehát így van.” Ennyi. Ezt teszi a Mester: „Tehát így van.” Semmi „de”, nem nézünk hátra, nem vonjuk kétségbe saját magunkat, nem kínozzunk magunkat, tehát így van.

„Elképzelem, megálmodom, tehát van. Döntök, tehát így van.” Ez tényleg nagyjából ennyire egyszerű. És ez nem szól senki másról. Ez nem arról szól, hogy a bolygóért vagy a családotért hozol döntést. Önmagadért döntesz, és ezért így van.

„A szerelmet választom, tehát van.” Nem gondolkodom, vajon honnan fog megérkezni? Ki lesz az? Válással fog végződni? Semmi ilyesmi. A Mester mély levegőt vesz, és megengedi, hogy úgy legyen. Tehát van. És aztán ott van. Ez kicsit olyan, mint egy varázslat, bizonyos szemszögből, de ez egyáltalán nem varázslat. Ez a természetes módja annak, ahogyan a tudatosság és az energia működik.

Érezzétek ezt egy pillanatra az életetekben! Mindegyikötöknek feljött mostanság valami. Falba ütköztetek, vagy összezavarodtatok, vagy annyira átkozottul próbáltatok helyesen cselekedni, és nagyon úgy látszik, hogy egyszerűen nem működik. Vegyél egy mély levegőt egy pillanatra, és érezd ezt: „Így tehát van.”

Menj tovább. Ne állj meg! Ne kételkedj! „Így tehát van.” Ez így működik, és ez a Mester módszere. „Így tehát van.” Ez a módszer, ami által most már felelőssé válsz, a saját fényedbe kerülsz ezen a bolygón.

Elég volt a szenvedésből. Elég volt a kétkedésből. Elég volt az önostorozásból és az önmegtagadásból. Egyszerűen ne törd tovább! Úgy értem, saját magadtól, *hah!* Nem tűröm, tehát így van. „A bőséget választom, tehát van.”

Figyeld, mi történik! Ez az egyszerű, szimpla kijelentés – „Tehát van” – és aztán csak éled tovább az életed, csinálod, amit akarsz, és ezért így van, tudva, hogy manifesztálódni fog. Lehet, hogy nincs meg minden apró részlet, hogyan fog megérkezni, de meg fog, tehát van.

„Az egyensúlyomat választom.” Az egyensúly most nagyon fontos. Az egyensúly mellesleg nem visszahúzó vagy korlátozó. De az egyensúly most nagyon fontos, mert, mint mondtam, vannak erők. Történnék dolgok, amik kibillenthetnek. „Az egyensúlyomat választom, Már itt van, tehát van.” *Bumm!* Hirtelen manifesztálódik.

Érezze bele egy pillanatra, „Tehát van.”

(szünet)

E-ee! Páran azt mondjátok: „Tehát van. Vagy mégsem?” (*Adamus nevet*) Elcsíptem! Elcsíptem! Ez régi program. Sok régi program. „Tehát így. De működni fog ez?” „Tehát így van, másoknál. Nálam nem.” „Tehát így van, eeee, de nem sokáig.”

Nem! Azt akarom, hogy ez tiszta és egyszerű legyen. Mester vagy. Érezd, kérdés nélkül, tehát így van.

(szünet)

„Életem további részét örömben akarom tölteni, tehát így van.”

És most jön az apróbetűs rész. (*nevetés*) Mindig el kell olvasni az apróbetűs részt. Az az apróbetűs rész, hogy ezután történni fognak dolgok, és azok az emberek az életedben, akik nem tartoznak az életedbe, nem lesznek többé az életed részei. És rá fogsz jönni, hogy valójában kicsit kihasználtad őket. Emberek, élethelyzetek, amik részei voltak az életednek, meg fognak változni. Nos, itt egy klasszikus példa. Készen állsz a valódi bőségre. Készen állsz arra, hogy megjelenjen az életedben a valódi szenvedély, és meghozod a döntést mellette. Aztán másnap bemész az irodába, és ki vagy rúgva. Te meg: „Mi a fene?! Mit

csináltam rosszul? Fizetésemelést kellett volna kapnom!” *(nevetés)* Nem, nem kellett volna. El kellett húznod onnan a búsba. És akkor azt mondod: „Akkor most – munkanélküliként – a bőséget választom, tehát van.” Aztán figyelj, ahogy kibontakozik. Nem a francos univerzumból. Az univerzum magasról tesz rád. Önmagadból. A saját Én-Vagyóságodból. A teremtető lényedből.

Érezze bele egy pillanatra, „Tehát van.” *Oh! Felszabadító! Átkozottul felszabadító! És amikor előbújik az a kétkedő hang, vagy, nem tudom, jön egy ufó vagy valami, és azt mondja: „Te egy csődtömeg vagy.”, akkor emlékeztess rá, hogy ő zöld, te meg nem vagy zöld (nevetés), és ez nem véletlen. Később elmagyarázom. Azért zöldes, mert megpukkadnak az irigységtől. Ennyi ez az egész zöltség. Erről szól csak. (Adamus is nevet)*

Ha jön a kétely hangja, csak sétálj el mellette, „Baszódj meg!” *(Lindának elakad a lélegzete, a nevetés fokozódik.)* Nem hozzád beszéltem. Én a – hát a kétely hangjával kell így beszélni. Nem úgy, hogy „Ó, kétely hangja, kérlek szépen...” Ó, fogd be! Tehát így van. „Bőségben vagyok, tehát így van.”

Ez az egész hangzavar a fejedben, meg minden... akár akarod, akár nem, meg fog változni. Úgyhogy akár be is szállhatsz a kalandba, *heh*. Az a helyzet, néhányan nagyon jól elvagytok ezekkel a szarságokkal az életetekben. Nem értem, miért, de még élvezitek is. Nem értem, miért. Olyan, mintha lenne egy régi társad, aki folyton ver téged, de te vele maradsz. Ez az egész el fog tűnni, ha akarod, ha nem, mert te, egy bizonyos szinten, egy léleksors szinten így döntöttél. De vissza a témához.

„Tehát így van.” Azt jelenti: „És ez így van.” Tóbiás azt a szót használta, hogy „Megteremttem.” Egyszerűsítsük le: „Tehát van.” „Így döntök.” – hogy döntesz? – „Így döntök, tehát így van.” Ne feledd, kizárólag önmagadnak!

Vegyünk erre egy jó mély lélegzetet!

Ha már döntés, úgy döntöttetek, hogy itt vagytok most. Nem kényszerítették rátok. Tudom, hogy olyan érzés, de ti döntöttetek úgy, hogy itt vagytok. És tudom, hogy időnként azt gondolod: „Mégis mi a

fenét képzeltem?!”, meg hogy „Mire jó ez nekem?”. De ismét azt mondom, érezze bele! Ez a legnagyobb időszej. Ez az az időszej, amire mindenkifelett fognak emlékezni. Ez nem csak egy újabb időszej, nem csak egy újabb év. Ez az időszej.

Ezt még csak mondanom sem kellene. Ennek annyira rohadtul nyilvánvalónak kéne lennie. De tudom, hogy sokszor beleragadtok a tömegtudatba. Beleragadtok a saját cuccaitokba. De ez az az időszej. Most minden mozdu. Minden megváltozik. A hatása annak, amit a világszövők csináltak, óriási változásokat okozott a többi világban.

Az új emberi faj

Ez az az időszej, pont most, semmi túlzás, nem túlcizellálni akarom itt a dolgokat, annak nevezem, ami: ez az új emberi faj időszeje. Most történik. Ha kicsit sem tűnik fel, még egy szikrányt sem, akkor bizony homokba dugtad a fejed, vagy tagadásban vagy. Ez az új emberi faj időszeje. A műszaki tudományok a fő hajtóereje. Nem a műszaki tudományok teremtik meg, de támogatják, együtt mozognak. A másik hajtóereje a bolygóra áramló több fény és több tudatosság.

Elkerülhetetlen volt, hogy ez megtörténjen, mert sok ember megálmodta. Egy evolúciós időszej a bolygón. Nem csak az emberek képzeleték el vagy vizionáltak meg ezt. Az egész teremtésben voltak lények, akik elképzeleték. Bár létezik ez a hajlam, hogy azt gondolják, ez csak valami isten háta mögötti kis bolygócska – és néha eszerint is cselekszenek –, de igazából nem. Ez a hely. És ami most történik, az az emberi faj evolúciójá, és ez nem csupán biológiai dolog. Az is része. És része a logikán, az emberi elmén túlra való evolúció. A legnagyobb része pedig a tudatosság, az emberi szív evolúciójá.

Bármi olyan evolúció, ami ekkora léptékű, az rengeteg változást generál, nagyon sok felbomlást, zűrzavart, zajt, súrlódást és mindenfélét, és ez az, ami most zajlik. De ennek a zűrzavarnak és súrlódásnak minden apró része, legyen az benned vagy a bolygón általánosságban, most mind visszacsatornázódik az emberi faj evolúciójába. Minden, amit negativitásnak neveznél, minden fellépő

ellenállás más erőktől, minden nyafogás és panaszkodás – az emberek ebben nagyon jók – minden nyafogás és panaszkodás, minden szomorúság, depresszió, harag, büntudat, mind visszacsatornázódik az emberi faj evolúciójába. Nem vész kárba. Vannak ennek jobb módjai is, de semmi nem vész kárba mindebből. Ez már 2007-ben, a Kvantumugráskor megszilárdult és garantált lett, utána pedig finomítottak rajta energiaszerkesztéssel, a világszövők munkájával. Azért, hogy történjen bármi, legyen bármekkora ellenállás – és rengeteg lesz –, legyen bármekkora zaj, ez az egész politikai cucc, ami zajlik meg minden más; történjen bármi, az mind visszacsatornázódik az emberi faj evolúciójába.

Senki nem tudja pontosan megmondani, mi lesz a végeredmény, hogy fog kinézni pontosan. Senki nem tudja a pontos dátumát meghatározni, habár inkább előbb lesz, mint utóbb. Nem évszázadokról beszélünk. Még csak nem is tíz évtizedről beszélünk, vagy ilyesmi. A nagyon közeli jövőről beszélünk ennek az emberi fajnak az evolúciójával.

Sok különböző szinten zajlik, de több fény és több képzelet kell, hogy beérkezzen hozzá a bolygóra. A képzelet és a fény az, ami által az új emberi faj a legnagyobb szerűbb potenciáljává fejlődik. Nem csupán egy egészségesebb fizikai testté, hanem lehet, hogy fizikai test nélkülivé. Lehet, hogy túl vagyunk annak a szükségességén, hogy viszonylag tartós jelleggel anyagba testesüljünk. Lehet, hogy az új emberi faj képes lesz arra, hogy bármikor ki-bejárjon a megtestesülésbe.

Nem csupán robottest lesz – habár ez is be fog következni széles körben, de el is fog tűnni. Mert miért választanád a biológiai megtestesülés után azt, hogy most meg fémbe és vezetékekbe meg ilyenekbe testesülsz? Az evolúciónak lesznek különböző változatai. Lehet, hogy lesz egyfajta nanotechnológiás fajtípus egy nagyon rövid időre, vagy lehet, hogy csak a laboratóriumban. De végül az emberi faj tovább fog fejlődni.

És mindeközben tisztában vagyok vele, hogy kicsit nehéz elfogadni, hogy amit ti most csináltok, hogy amit ti mindannyian csináltok ezen a bolygón, az az, hogy beleképzeltek ebbe az új emberi fajba. Tudom, hogy sokszor beleragadtok az élet zűrzavarába vagy saját magatokba, a

saját problémáitokba, de ti vagytok azok, akik beleképzeltek: „Milyen lesz ez az új emberi faj?”

Mit tartanátok a legjobb emberi helyzetnek, és aztán mik lennének azok a dolgok, amiket inkább kihagynátok? Hogy tudjátok elképzelni az ebben a valóságban való létet, akár olyan mély megtestesültségben, amilyenben most vagytok, akár alkalmi megtestesülésként, vagy akár az *is*-ben, amikor mindkettő vagy? Bármelyik időpillanatban mindkettő vagy. Biológiai testben is vagy, és nem is. Szabad vagy. Hogy fest ez?

Az új emberi fajnál mi az elme célja? Hol illeszkedik az elme ebbe az egészbe? Az elme volt az egyik legnagyobb kihívás, és ma is az, azon dolgok egyike, amiket az emberek nagyra tartanak, de mégis az egyik legnagyobb problémás terület. És ez az elme oly sokaknál most épp mély depresszióba süllyed. De még ez a világméretű emberi depresszió, még akkor is, ha gyógyszereket szednek, ez is visszacsatornázódik az emberi faj evolúciójába. Itt az ideje. Legfőbb ideje.

Az a munka, amit sokatok csinált Yeshua idejében, a Krisztustudatosság magjának elvetése volt, s ennek a kristályenergiáját most aratjuk le. Abban az időben, mint már mondtam, nem volt ismert, hogy ez az új emberi faj mit fog csinálni, de azt tudtátok, hogy lesz. Elkerülhetetlen, hogy legyen. Emiatt vannak olyan jelenségek, mint hogy a maja naptár egy ponton véget ért. Emiatt indultak be a műszaki tudományok, amikor beindultak. Emiatt történt annyi minden, és ti az új emberi faj epicentrumában vagy az élvonalában vagytok. Nem kell biomérnöknek lennetek. Nem kell tudósnak lennetek. Nem kell tanult embernek lennetek ahhoz, hogy lelki szemeitekkel lássátok. Senki más nem teszi ezt meg. Úgy értem, nincsen más ember, egy átlagos ember sem, aki ezt csinálná. Ez olyan a munka, amit ti csináltok, még néhány másik csoport a bolygón, a világszövők, és az összes Felemelkedett Mester.

Néha elgondolkodtok, vajon mit csinálunk mi a Felemelkedett Mesterek Klubjában – csak úgy nézegetünk benneteket a hologramjainkon, és jókat röhögünk? *(kis nevetés)* Így van. Tényleg ezt csináljuk *(még egy kis nevetés)*, de mi is itt vagyunk nektek. Nektek kell a munkát elvégezni, de mi itt vagyunk legalább támogatni, legalább emlékeztetni, amikor elfelejtitek, mit is csináltok. Szóval ez nem csak

pár ember a Földön. Van egy egész felemelkedett mesteri csoport, akik szintén részei ennek. Sokuk más csoportokat tanít vagy vezet, csatornázik.

Ez itt most *tényleg* az új emberi faj időszaka. Ez az egyik oka annak, hogy úgy döntöttetek, maradtok, és annak is az egyik oka, hogy sok testi nyűgön mentek keresztül. Integráljátok a saját fénytesteteket, ami helyettesíteni fogja az Adam Kadmon sablont a Földön. Pontosan mivel is? Ez még képlékeny. Ki határozza meg? Elsősorban ti. És aztán a többi a tömegtudattól függ. Az emberiségen a sor, hogy megcsinálja.

Ha beleéreznétek csak egy pillanatra abba az óriási mennyiségű változásba, ami mindenfelé történik; ha *tényleg* látnátok, éreznétek és érzékelnétek mindet, elcsodálkoznátok, mégis hogyan marad egyben a világ. *Tényleg* elcsodálkoznátok, mert monumentálisak a változások. És itt rátok mutatok. Azért marad egyben, mert ti egyben maradtok. Tudom, hogy vannak nehéz napjaitok, tudom, hogy megvannak a kétségeitek, és tudom, hogy néhanapján úgy érzitek, nem haladtok semerre. De szeretném, ha éreznétek egy pillanatra, mit cipeltek a vállatokon. Ez az új emberi faj evolúciója. Az összes előző életed evolúciója vagy újrarendezése. És a teljes kozmosz iránya. Az egész kozmosz irányának meghatározása.

Te pedig azon gondolkozol néha: „Mit csinálok én itt? Miért megyek én ezen keresztül? Hol a valódi szenvedélyem?”

Ekkor kell vened egy mély levegőt: „Létezem. Pontosan ott vagyok, ahol meghatároztam, hogy legyek. És igen, néha elfelejtem.” Néha nagyon-nagyon nehéz ennek a bolygónak a szűk, pici környezetében lenni. Néha hagyod, hogy apró-cseprő, személyes dolgok utadba álljanak. (*Adamus sóhajt*) De még azok is, bármilyen furcsa, szolgálnak egy célt.

A kis dolgok, amiken nap mint nap keresztülmentek, a kellemetlenségek, a bosszúságok, a frusztrációk, az időnkénti lehangoltság- vagy elveszettségérzés, vagy bármi – minden egyes ilyen érzés, minden egyes ilyen tapasztalás visszacsatornázódik a te személyes evolúciódba; visszacsatornázódik abba a képességbe, hogy túllépj az emberi elmén és a fizikai testen a fénytetedbe. Tudom,

néhányatoknak nagyon rossz napjai vannak, és legszívesebben ordítanál vagy elfutnál vagy bármi. És szeretnéd tudni, mikor fogsz már végre kiszabadulni ebből, mikor lesz már egy kicsit könnyebb. De legalább tudod, hogy minden, amin keresztülmész, az egész visszacsatornázódik energiává a saját evolúciódhoz, a saját Realizációdhoz, és a saját fénytestté és isteni elmévé válásodhoz. Vannak természetesen könnyebb módjai is ennek, de semmi nem vész kárba belőle.

Ez a bolygó át fog alakulni. Nincs visszaút. Nincs vagy-vagy opció ebben. És ezt a Felemelkedett Mesterek képviselőjeként mondom nektek. Nincs visszaút. Át fog alakulni, méghozzá hamarosan, mert minden folyamatban van, mozdul, eltolódik, változik. Ez eldőlt, biztossá vált, megszentelődött a Kvantumugrás idején. Az azt jelentette, hogy nem volt többé visszaút. Túl magas volt a tudatosság. Minden előre mutatott, teljes gőzzel előre, és így lett.

A Mennyei Kereszt volt a következő szükséges mérőöldkő ebben. Azzal biztosítottuk, hogy azok az erők, amelyek ez ellen a bolygó ellen dolgoztak, többé ne tudjanak beavatkozni, és hogy most már biztonságos lett megnyitni az átjárót a világok között, anélkül a félelem nélkül, hogy más erők majd beleavatkoznak, felfogják vagy károsítják, tönkre teszik a fény szabad oda-vissza áramlását a bolygóhoz. Ez volt az egyik legeslegfőbb oka a Mennyei Keresztnek. Most már tiszta a folyosó. Más erők nem tudnak beavatkozni.

Nincs nagyszerűbb lény

Teszek egy kijelentést, amit már megtettem a Sahumbrának, nemrégiben kijelentettem Shumbraországon kívül is: „Az egész teremtésben nincs nagyszerűbb lény az emberi lénynél.” Volt, aki nevetett ezen. Volt, aki kigúnyolta. Volt, aki felháborodott rajta. Volt, aki önelégült mosollyal azt gondolta, ez csak egy szép mese. De ez tényszerű valóság. Nincsenek nagyszerűbb lények az egész teremtésben.

(szünet)

Az emberek szeretnék azt hinni, hogy vannak. Szeretnék azt hinni, hogy vannak istenszerű lények valahol máshol, odakint. Vagy szeretik azt hinni, hogy Jézus az, aki majd visszatér, és megmenti őket. Hogy van ez a nagyobb lény odakint, vagy ufók, földönkívüliek, fejlett civilizációk. Nincsenek. Pont. Amint erre rájössz, amint visszaemlékszel arra, ki vagy te, és amint véget ér ez a játék, hogy „valaki majd eljön és megment minket”, akkor ez a bolygó tovább tud lépni. De nincsenek nagyobb lények az egész teremtésben, mint az emberi lények.

(szünet)

Ettől elgondolkozol egy pillanatra: „Oké, de... De... Mi a helyzet az éhséggel a Földön? Mi van az erőszakkal? Mi van a kisgyerekekkel, akiket elküldenek rabszolgának dolgozni, vagy szexrabszolgának? Hogy érted ezt Adamus? Mi az, hogy nincs nagyszerűbb lény az emberi lénynél? Az emberek elcseszesettek. Segítségre van szükségünk. Kell valami megváltás. Kell valamilyen lény, aki alászáll az égből, jöjjön akár másik világból vagy másik bolygóról, akármi. Te jó ég, Adamus, mégis miről beszélsz?” Nem. Elmondom nektek, hogy nincsenek nagyobb lények az emberi lénynél.

Azok közületek, akik más világokból jöttek le ide, az angyali családjaitokból – az angyali családjaitok vezetői, ami azt illeti –, hogy nyakatokba vegyétek a Földet, és ezt az egészet. *Soha* semmi más lény nem tette ki magát ekkora gyötrelmeknek és zűrzavarnak, feledésnek, kihívásnak, mint az ember. Semmilyen lény. Hogy eljön a Földre, hogy elviseli a fizikai testet meg a többi embert – *heh!* – és mindazt, ami azzal jár, hogy pusztán túlélj ezen a bolygón, nem hogy még fejlődj is ezen a bolygón... *Soha* senki nem tett ilyet. Az égi világokból jöttetek ide, az angyali családjaitokból, azoknak a családoknak a *vezetőiként*, és ezt nem azért mondom, hogy hízelegjek nektek.

Érezze bele ebbe egy pillanatra! Ha az Ark Rendje – az arkangyalok, minden angyali család küldöttgyűlése – összegyűlt azért, mert gond volt a másik világokban. Baj volt. Minden kezdett leállni. Más szóval úgy mondhatnánk, hogy nem aktiválódott többé energia, és nem generálódott többé fény. És ez kicsit ijesztő volt. Tehát ez a Föld nevű hely arra lett teremtvé, hogy választ találjunk ezekre a problémákra. És

az tudható volt – nem ismertünk minden részletet; nem tudtunk minden apróságot a Földről – de azt tudtuk, hogy nagyjából pokoli lesz. (*Adamus nevet*) Tudtuk, hogy nagyon nehéz lesz. Nem tehattük meg, hogy elmegyünk mind a 144 000 angyali családhoz, és másodrendű angyali lényeket kérünk meg, vagy csak úgy „Találjatok valakit magatok közül, aki lemegy a Földre!”

Az angyalok leghatalmasabbjaira volt ehhez szükség, hogy ide jöjjenek. Azokra volt szükség, akik már dolgoztak a saját energiájukkal és a saját fényükkel, akik már dolgoztak a saját tudatosságukban. Ezért voltatok ti az angyali családjaitok vezetői. Nem hízelegni próbálok tehát, amikor azt mondom, hogy ti voltatok azok, de ez a Föld nevű hely simán megrágott és kiköpött volna egy kisebb angyalt. A legjobbak kellettek, és ti jöttetek ide.

Eljöttetek ide, minden körülmények legkedvezőtlenebbjei közé. Ti teremtetétek meg őket. Részt vettetek ennek a valóságnak, ennek a dimenzióknak, és az Adam Kadmon sablonnak a megtervezésében. Részt vettetek a megteremtésében, és azt mondtátok: „Át tudom küzdeni magam rajta. Át *fogom* küzdeni maga rajta. Megtalálom azt az utat. Megtalálom a tudatosságomat. Még ebben a sűrűségben is meg fogom találni, és újra fel fogom fedezni az energiámat, és hogy hogyan kell azt használni tudatossággal, bölcsességgel és érettséggel.” És ez történt. Emiatt lettek végül feloszlatva az angyali családok, emiatt lett végül feloszlatva az Ark Rendje, mert ez most megvalósul, tehát van. Ezért vagyunk mi itt.

Nincs hatalmasabb lény, mint az emberi lény, sehol. Kiállok bárkivel, bármikor, bárhol (*páran nevetnek, amint Adamus a kamerába mutat*), és vitatkozhatunk erről. Lazán nyerni fogok.

Ez nem csak egy hiedelem. Ezt láttam. Ezt tudom. Ezt látom mindegyikőtökben.

Szeretne valaki már most belekötni? Megbeszélhetnénk már itt és most. Lindánál a mikrofon. Szeretné valaki az ördög ügyvédjét játszani egy pillanatig? Csak hogy eljátsszuk, csak hogy úgy tegyünk, mintha. Mert kimondtam ezt a minap az egyik interjúban, amit Cauldréval együtt adtunk, és ez felborzolja a kedélyeket, felkorbácsol némi haragot. Ó, ha

az emberek bepöccennek! „Hogy érted, hogy az emberek a legnagyobb szerűbbek? Te részeg vagy, St. Germain!” *(nevetés)* Túl sok St. Germaint ittál. *(a likőrre utal)* „Miről beszélsz?” Nem, én tudom, hogy ők a legnagyobb szerűbbek. De csak az ördög ügyvédje kedvéért, szeretné valaki eljátszani a másik oldalt, hogy miért nem az emberek a legnagyobb szerűbbek?

(kis szünet) (nagy csend, a közönség lapít)

Ennek a shoudnak a fele a vita lett volna, és nem fog összejönni. *(nevetés)* Vagy félnek, vagy elhiszik. Valaki? Akárki? Fel fogjuk kapcsolni a reflektorokat.

LINDA: Megengedésben vannak.

ADAMUS: Valaki önként vállalkozó az ördög ügyvédje szerepére? Valaki csak elég tökös hozzá. *(valaki végre felemeli a kezét)*

LINDA: Oh.

ADAMUS: Igen is, uram.

LINDA: Rendben!

ADAMUS: Kapcsoljuk fel ehhez a fényeket.

Tehát, itt vagyok, St. Germain, ezzel a kijelentéssel. Bele van vésve a falba itt hátul, ha nem vettétek volna észre. Nagy szavak: „Nincs nagyszerűbb lény, mint az emberi lény.” És itt jön Ön, uram, és nem ért egyet.

TODD: Nem értek egyet Önnel. *(nevetés)*

ADAMUS: Jó. Oké.

LINDA: Ha, ha, ha!

TODD: *(nevetve)* Oh, bizonyítékot vársz? *(tovább nevet)*

ADAMUS: Csak játszunk itt egyet.

TODD: Rendben.

ADAMUS: Oké. Te játszod az ördög ügyvédjét.

TODD: Oksi.

ADAMUS: Sok ember nevében beszélsz, sok New Age-es nevében, sok *ömm* vallásos típus nevében, akik azt mondják, „Ó, nem! Mi idelent mind bűnösök vagyunk. Mi mind gyenge, alantas bűnösök vagyunk.” És a te érved pedig...

TODD: Csak semmi nyomás...

ADAMUS: Nincs, nincs nyomás. Ja-ja! Bizony. *(nevetnek)*

TODD: Ha angyali világ, meg isteni vagyok, miért kéne testbe mennem és kitennem magam ilyen sűrű formának ahhoz, hogy tudjam, amit már tudok?

ADAMUS: Igen. Nos, nem tudtad. Nem tudtad. Ezért lassult le minden. Úgy értem, egy abszolút holtpont felé tartott az energia, és félő volt, hogy minden összeomlik. Ez tehát az isteniséged.

TODD: Szóval ez volt az a válasz, amivel a leghatalmasabb angyali lények előrukkoltak? Ez a világ, hogy erre rájövünk?

ADAMUS: Ez jó! *(nevetnek)* Jól van, ez egy nyomós érv. Ezzel megfogtál! *(a közönség nevet, kis taps)* 33 különböző terv volt arra, hogy mi történhet. „Hogy jövünk rá, mi ez a holtpont? Hogy oldjuk fel?” Szóval különféle tervek választéka volt, és nem volt ismert minden apró részlet. Az volt tudott, hogy extrém összenyomott állapotba kellett menni. Ultrasűrűségbe kellett menni, és lehet, hogy elfelejtjük benne, hogy kik vagyunk, afféle angyali amnéziába kerülhetünk. És aztán ott vagy éppen a nagyon idegen környezetben, ami minden szempontból természetellenes; nos, kitalálsz onnan? Hogy találasz ki onnan?

TODD: Szóval beleraktam magam egy befőttesüvegbe.

ADAMUS: Egy agyagköcsögbe raktad magad, és mélyen elástad a földbe. Igen. Bezony. Se fény, se levegő, se semmi. Jah.

TODD: Oké. Szóval ez volt az intelligencia jele. *(kis nevetés)*

ADAMUS: Definiáld az intelligenciát ebben az esetben.

TODD: Hát, úgy értem, amíg a megoldás az, hogy ha... Szóval ez az elmélet, hogy isteni lénynek lenni annyit tesz, hogy valahogy belerakom magamat ebbe, ez mintha megerősítené azt az elképzelést, hogy a szenvedés megoldás. De mégis, amit mostanra megtanultunk, az az, hogy a szenvedés egy opció. Szóval mi volt a másik opció az ittlétre, amiben nem volt benne a szenvedős rész?

ADAMUS: Nos, a szenvedés nem volt velejárója vagy beépített része ennek a tapasztalásnak. Az volt, hogy nem tudtuk, mi fog történni, de azt tudtuk, hogy ha megteremtjük az idő és a tér elemét, és belemerülünk abba, ahol minden le volt lassítva, akkor lehetőségünk lesz átgondolni a tetteinket és a reakcióinkat, beleérezni a saját intelligenciánkba és bölcsességünkbe. Érted, ezek nélkül az elemek nélkül, jelesül idő, tér és gravitáció nélkül minden csak így hipp-hopp megtörténik *(kézzel hadonászik)*. Annyira gyorsan történik – még csak nem is gyorsan. Annyira káosszerűen, hogy semmi idő nincs a reflexióra, az elgondolkodásra, vagy csak annyira, hogy „Mi a fene történik?” Tehát, bizonyos értelemben úgy döntöttetek, hogy lassított felvételbe kapcsoltok – nagyon-nagyon-nagyon lelassított felvételbe –, hogy most már átgondolhassatok minden tettet és reakciót. Átgondolhatod, hogy ha gondolnál valamit, mi történne. Ha tennél valamit, mi történne. És aztán beraktad magad sok-sok másik ember közé, hogy még érdekesebbé tedd, vagyis sok másik angyali lény közé, akik szintén elfelejtettek mindent.

Nem volt tehát az utolsó szögig megtervezve. Annyi volt, hogy „Teremtsünk egy valóságot, egy dimenziót, ahol van idő az átgondolásra, és így megtudhatunk valamit arról, hogyan működik együtt az energia és a tudatosság.”

TODD: Szóval az egész természetem, az állapota annak a természetnek, amiből származom, még mindig ismeretlen volt azon a ponton.

ADAMUS: Igen, lehattél isteni lény más világokban, de ez nem jelenti azt, hogy volt bölcsességed.

TODD: Oké.

ADAMUS: Nem volt meg a tapasztalatod. Lehattél isteni lény a többi világban, ahogy mindegyikőtök az volt. Szemernyi fogalmatok sem volt a szeretetről. Nem létezett szeretet ott és akkor. Még Atlantisz idejében sem létezett szeretet. Ez mind a Földről származik, minden helyek legnagyobbikáról. Akkoriban a többi világban nem létezett az az érzékenység vagy tudatában levés, amit a fizikai testtől kaptatok, és ami végső soron közvetlenül összefügg az energia és a tudatosság megértésével. Ez nem volt meg nektek. Neofiták voltatok. Újoncok. Igen, isteniek voltatok, de nem voltatok megtöltve a bölcsességgel és az Én Vagyok dicsőségével.

Kristálytudatosságotok volt, de az bizonyos értelemben gyermekded volt. És a pici gyerekekben, az angyalgyerekekben, akik voltatok, az ártatlanság... mindenféle ütődött dolgok mentek odafent a többi világban, minden hirtelen elkezdett lelassulni, holtpont felé tartva. És ha nem lett volna ez a szélsőséges aggodalom, hogy minden megszűnik létezni, megáll, leáll, önmagába zuhan, akkor a spirituális családok, az angyali családok nem jöttek volna össze. *Pfff!* Háborúztak! Egymást szipolyozták.

Mondhatjuk, hogy a többi világban lévő, úgymond isteniség ellenére mindenki még mindig rabolta mindenki más energiáját. Mindenki meg akarta találni a módját, hogy visszajusson Haza. Haza, úgymint a valódi eredetbe. És ez olyan, hogy „Oké, Gary biztos tudja, vagy van valami a belsejében – talán csak nem tud róla – el fogom lopni tőle. Vagy ellopom Tadtól.” És aztán a rablás nem működött túl jól, mert, basszus, nekik sem volt meg. De aztán meg: „Most már vannak haverjaim, akiktől loptam, és beálltak mellém a sorba.” És akkor mentünk, és lerohantunk más angyali családokat. Nem fegyverekkel meg ilyenek, hanem energetikailag. És mondhatjuk, hogy innen származnak az eredeti háborúk. Minden az energiáról szólt. „Mi az energia? Hol szerezhetek többet? És hol kapom meg a válaszokat arra, hogyan találjak Haza?” És végső soron mi is Haza? A Tudatosság.

TODD: Tudatosság.

ADAMUS: És ezért van az, hogy amikor idejöttetek erre a nagyszerű bolygóra – fiatal bolygó volt, Gaia volt az, és néhány dolgozója és segítőtje; itt volt ez a nagy golyó az égben, és ilyen furcsa elemei voltak, mint víz, levegő, étel, meg az összes többi – idejöttél az angyali családod vezetőjeként, és azt mondtad: „A hazavezető utat itt fogjuk megtalálni, és még sok más dolgot is – szeretetet, együttérzést és örömet.” Az örömet nem ismerték a többi világban. Ezek olyan dolgok voltak, amiket itt, a Földön fedeztek fel és tapasztaltak meg, amellet, hogy visszatértek a tudatossághoz és az energiához. Szóval, bocsí, jöttányit sem sikerült meggyőznöd semmiről. *(kis nevetés)*

TODD: Nos, azon gondolkodom, hogy van egy tiszta pillanat, és az valószínűleg egy elképzelés vagy egy hit az emberben,...

ADAMUS: Értem.

TODD: ...de azt hiszem, ez fontos, vagy legalábbis fontos volt az én saját párbeszédemben. És ez az, hogy minden dolog megtapasztaltatott, és mi voltunk minden dolog. És én most azt hallom abban, amit mondasz, hogy vannak dolgok, amiket nem tudtunk. Nem alkalmaztuk a bölcsességet. Nem alkalmaztunk olyan dolgokat, amik arra ösztönöztek bennünket, hogy itt legyünk.

ADAMUS: A bölcsesség ismeretlen volt mindaddig, amíg az emberek bölcsességbe nem kerültek. A bölcsességet nem ismerte az Én Vagyok vagy a Lélek vagy a plejádiak. *(Adamus kifigurázza a plejádiakat, a közönség kacag és Linda is nevet)* Nem ismerték. Ismeretlen volt a bölcsesség. Van ez az érzés, hogy minden tökéletes volt odafönt, és mind csak ott lebegtünk meg minden... neofíták voltak. Fiatalok és ártatlanok voltak sok szempontból. De Haza akartatok menni. A Hazatalálás pedig azt jelenti, tudatába kerülni a tudatnak. Ezt meg tudtátok volna találni bárhol máshol, bármi más úton?

TODD: Nem tudok róla.

ADAMUS: Helyes. Szóval nyertem.

TODD: Ja.

ADAMUS: *Bumm!* (kis nevetés) Jól van.

LINDA: *Úú!* Jó válasz! (nevet, kis taps a közönségből)

ADAMUS: Bárkivel kiállok vitázni bárhol. És ha én vitázom, nem olyan leszek, mint, ömm, egy bizonyos vitázó nemrég... (az Egyesült Államok elnökjelölti vitájára utal, a közönség és Adamus is nevet) Én tele leszek energiával! Szeretné még itt valaki felölteni az ördög ügyvédje szerepét?

Nyuszik vagytok. (kis nevetés) Jól van. Térjünk át akkor a következő részére.

Nagyon szilárd vagyok ebben a kijelentésemben, és folytatni fogom a kampányt mellette, mert tudom, hogy igaz. Sehol máshol nem léteznek nagyszerűbb lények. Ha egyszer erre rájön az emberiség – vagyis mondjuk ki, ha egyszer erre rájöttök, és aztán később az emberiség is – az mindent megváltoztat. Ahelyett, hogy „Mi csak egy csapat csöves ember vagyunk.” Az emberek tényleg förtelmes dolgokat művelnek, de végső soron az is mind, legalábbis egyelőre, az is *mind* visszacsatornázódik ennek a bolygónak az evolúciójába és megvilágosodásába. És ezzel nem igazolni akarom azokat a dolgokat, amiket az emberek csinálnak, és azokat a helyenként hitvány állapotokat, amelyekben élnek, de visszacsatornázódik az evolúcióba. Fogjuk ezeket – mi, az által a munka által, amit a világszövők csináltak, amit a Felemelkedett Mesterek csinálnak, és ti csináltok – fogjuk ezeket, és visszacsatornázzuk az új emberi fajjá és megvilágosodássá és evolúcióvá. Semmi nem vész kárba belőle. Semmi sem pusztán gonosz vagy rossz benne. Mi transzmutáljuk, átalakítjuk. És megint csak, azok, akik világszövők voltak, ti pontosan tudjátok, miről beszélek, mert kulcsszerepetek volt annak a szövetnek a létrehozásában, ami ezt most lehetővé teszi.

Ez a bolygó – igen, kritizálhatod egész nap az emberek csúnya természetét, néha tényleg az. Tudom, nem kis részem volt életekben és tapasztalatokban. De mégis ez a legnagyobb az összes közül, ami van. Még csak hasonló sem létezik. Senki más nem tette ki magát olyan

szélsőségeknek, mint ti itt a Földön. És a nehézségek ellenére, annak ellenére, hány angyali lény mondta azt, hogy „Öcsém, én mentem innen. Ez igazi pokol.”; mindezek ellenére, minden nehézség dacára az emberek mégis...

Az emberek találták fel a zenét. Nem másik világokban lett feltalálva. Nálunk nincsenek angyali szimfóniák. Vannak hangok az angyali világokban, de az nem zene.

Az emberek teremtték meg és tapasztalták meg először a szeretetet – amit néhány ember ezen a földön nem tud elfogadni. Azt mondják: „Ó, nem, nem, nem, nem! Isten a szeretet!” Nem. Isten tudatosság, tudat, de fogalma sem volt a szeretetről. Fogalma sem volt sikerélményről, valódi teremtésről. Ez mind erről a Föld nevű helyről származik. *Mind* innen származik.

Nincs nagyszerűbb hely, és néhányaknak ez szomorú lehet. Nekik kell az, hogy „Nem, kell hogy legyen valami irányadó odakint!” Nincs. Ez itt az. Amikor erre rájössz, amikor ezt megtestesíted, akkor kezded megérteni, miért vagy itt most, mit is csinálsz. Miért lép most tovább ez a bolygó, és miért van ez *minden* másra kihatással.

Könnyű felvenni azt az alapállást, hogy „Ez egy szar hely, az emberek csak ennyire képesek, csupa megosztottság az egész világ. Megosztottság férfi, nő, rasszok, gazdagok és szegények között, meg minden. Ez már szinte leküzdhetetlen. Felfoghatatlan. Hogy fogjuk valaha is legyőzni ezeket a problémákat?” Világos, hogy egyetlen dologgal: fény, tudatosság. Az az, ami megteszi. Nem egy halom vita. Nem még több háború. Nem valami szociális program. Semmilyen szociális program nem fogja megoldani a problémákat. A szociális programok – szerény Felemelkedett-Mesterek-Klubja-elnöki véleményem szerint (*kis nevetés*) –, a szociális programok csupán tovább rontanak a helyzeten.

Oktatás... Nagyon szomorú a helyzet. Nagyon szomorú. Azt hiszem, az oktatás a mélypontok mélypontján van, beleértve a sötét középkort is, úgyhogy ez azért elég mély (*nevetnek*).

Az összes ilyen dolog, ez az egész leküzdhetetlennek tűnik, de nem az. Egy picike fény, egy cseppnyi tudatosság mindent megváltoztat. De elkalandoztam. Lépünk egy szinttel tovább.

A plejádiakról

Nemrég tettem egy kijelentést az egyik csodálatos interjúban. Nagyon élvezem ezeket csinálni. Természetesen szeretek a Sahumbrához beszélni, de öcsém, ha kiállítotok oda a nép elé (*Adamus nevet*)... Én bizony nem kímélem Cauldrét a kínos helyzetektől! (*nevetés*) Szóval ez jó nagy port kavart, és szerintem folytatódni fog. Szerintem ez még csak a kezdet.

Kijelentem: „Nincs nagyszerűbb lény az emberi lénynél.” Kijelentem: „Cseppet sem bírom a plejádiakat. Fikarcnyit sem bízom bennük.” Kijelentem: „Micsoda? Galaktikus Parancsnokság?! Mit szívtok ti odalenn?! De komolyan, mi a fene van veletek, emberek?!” De tényleg, Galaktikus Parancsnokság meg az az egész hierarchiája a... miről beszéltek?!

Ez egy jó kis elterelés. Jó kis elterelés azt mondani: „Ó, ezek az ufók, meg ezek az idegenek, jönnek és megmentenek minket.” Meg ez az egész pulijádi cucc mindenhol. Tudom, mi az igazi szó. Csak szeretem pulijádiaknak hívni őket. Ú, hogy felbosszantja őket! (*még nagyobb nevetés*) Mindig kijavítanak: „Pö-lejádi.” Én meg: „Puli-jádi. Hát azt mondom.” „Pö-lejádi!” „Puli-jádi. Hát azt mondom.” Nagyon idegesíti őket. Ha bármikor fel akartok bosszantani egy „pö-lejádit”, hívjátok „pulijádinak”. Én élvezem. Élvezem hergelni őket.

Vannak ezek a mindenféle civilizációk odakint. A többségük nem odakint van. Nem a ti űrötökben vannak. Az univerzum eléggé kong az ürességtől. Van ott pár civilizáció, de nem sok. Szeretitek azt hinni, hogy ó, messzi-messzi, mit tudom én, 500 fényévnyire, ott vannak ezek a más civilizációk. Nem, nem igazán. Az 500 fényév meg itt van a szomszédban.

A világegyetem nem szögletes vagy egyenes. Körkörös. Szóval akár egy fényév vagy 500, vagy akár 50 000 kilométer, mind ugyanott van. Mind ugyanott van. Lenyűgöznek némely csillagászok meg fizikusok meg ezek. Simán követik a feltételezést, hogy minden lineáris, ahogy itt a bolygón. Nem kell nagyon messzire eltávolodni a bolygótól, és máris nem egyenes vonalú, hanem körkörös. Az nem 500 fényév. Az baromira messze van. De hát itt van.

Ezzel a tudással és felfogással, hogy hogy vannak ezek a... nem dimenziók, hanem világok ilyen koncentrikus körökben, amint rájöttek, hogyan ugráljatok köztük, nagyon egyszerű. Nem kell beszállnotok egy kis rakétahajtású hajóba és 500 fényévet utazni. Útközben csomószor meghalnátok. Nem, itt van a szomszédban. De a fizikai világegyetemben, ott nem sok minden van odakint.

Felvetődik a kérdés, hogy miért. Miért lennének ekkora hatalmas üres terek? Valaki szeretne fejest ugrani ebbe? Miért lenne itt ekkora hatalmas üres tér, ti meg ez a kis ici-pici, miniatűr helyecske, amit Földnek hívnak?

(kis szünet)

Több okból is. Először is, ez teret ad nektek, amibe beletárgulhattok. Már megépítették a házbővítést. Az már megvan. Másodszor, azért, hogy rájöjjetek, hogy milyen hatalmas a fizikai világatok, milyen nagy, olyan különlegesek vagytok benne. Nem sok más dolog van benne. Ezek meg földönkívüliek után kutatnak, felállítják azokat a hatalmas tálakat, tudjátok, amivel hallgatják az eget. De az ég felé fordítják azokat a tálakat, a fizikai világba. Nem sok mindent fognak találni. Némi sípolást meg berregést meg ilyesmit, de nem sok dolgot fognak találni. Ha rájönnének, hogy ide hangolják azokat, egy csomó dolgot hallanának! Csomó minden történik a másik világokban, nemfizikai világokban. Rengeteg. *Rengeteg*. Tényleg rengeteg. *(kis nevetés)*

Ott vannak ezekben a másik világokban az előző életeitek. Nem haltak meg. Mármint meghaltak a fizikai testükben, de nem halottak. Nagyon is aktívak azokban a világokban. Az az előző élet sohasem ért véget. Ma is folytatódik.

Odakint vannak azok, akiket földönkívülieknek neveznétek. Nem annyira a ti fizikai világotokban; néhány itt-ott. Olyan, mintha kimennénk mondjuk Ausztrália isten háta mögötti, elhagyatott részeire – elnézést az ausztráloktól –, nem sok mindent találsz odakint. Mind a tengerparton vannak. Néha-néha belebotlasz egy-egy kis közösségbe valahol, bolond figurák, akik a semmi közepén élnek, de nagyjából ennyi. Ők a másik világokban vannak, kedves barátaim, itt a szomszédban. Itt a szomszédban, és ti érzitek őket.

Minden éjjel, amikor alszotok, érzitek a nyomást felőlük, mert minden egyes előző életetek szintén keresztülmegy a Realizációján. És nem feltétlenül ébrednek rá, hogy a Ráébredésükön mennek keresztül. Valamin keresztülmennek, és te érzed ezt a zsigereidben, az álmaidban. Miért vannak olyan eszement álmaid? Azokban a világokban álmodsz. És a többi lény, legyenek azok pulijádiak vagy bármik, ott vannak azokban a világokban.

Igaziak. Amit ti földönkívülieknek neveztek, *igaziak*. Csak nem röpködnek fémdobozokban. Ritkán, ha egyáltalán meg tudnak jelenni ebben a világban. Amit viszont tudnak, és meg is tesznek, az az, hogy szívatnak titeket. *(nevetés)* Ezt muszáj volt átcsempésznem Cauldre szűrőjén! Azt hitte, azt fogom mondani, hogy szórakoznak. Szórakoznak veletek. Szórakoznak veletek. Olyasmiket csinálnak, amit mi holografikus beillesztésnek hívunk. Szívatnak titeket. *(Linda csendesen kuncog)* De tényleg. És elhitetik veletek, hogy kis szarcsimbókok vagytok – és itt csak azt ismétlem el, amit ők mondanak nekem, hogy kis szarcsimbókok vagytok – értéktelenek vagytok, és istentelenek, és a hitvány kis bolygótok mindenféle segítségre szorul, és ők majd segítenek nektek.

LINDA: Miért?

ADAMUS: Ó, igen!

LINDA: Miért?

ADAMUS: Mindjárt oda jutok! *(kis nevetés)* Mi vagy te, valami ufó vagy ma?! *(nagyobb nevetés)* Pulijádi *(Adamus nevet)* Nem, nem vagy

plejádi. Valami más, de nem plejádi. *(nevetnek, Linda kedvesen csóválja a fejét)*

Holografikus képeket illesztenek be, és különösen a hiszékeny emberek elhiszik azokat a képeket, amiket mutatnak kis röpködő fémdobozokról, és végbélvizsgálatokat végeznek rajtatok éjjel, hogy megtaláljanak valamit. Tényleg végeznek vizsgálatokat, de nem feltétlenül a végbélen keresztül. És – tényleg ezt csinálják – de mit keresnek? *(valaki bemoondja: „Szeretetet.”)* Szeretetet, csak csupa rossz helyen. *(nevetés)* Komolyan mondom, tényleg! De hát ne már, most komolyan? *(Adamus nevet)* Legyen már bennetek tartás, ti pulijádiak! *(nevetés)*

Ők igaziak. Valódi lények, és miért teszik ezt? Táplálkozás. Ez energia. Az érzelmeitek, a traumáitok, és bizonyos mértékig a szeretetetek és az örömtök, de leginkább a traumáitok és a nyomorotok eteti őket. Az az ételük. Ti húst vagy zöldséget vagy sütit vagy ilyeneket esztek. Ők az érzelmeiteket eszik. Közvetlenül hozzátok vannak kötve. Ti vagytok a hízómalacaik. *(kis nevetés)* Komolyan, belőletek táplálkoznak. *(Adamus nevet)* Belőletek táplálkoznak. Elő tudják adni magukat ilyen nagyságos lényekként, mert az emberek hiszékenyek, és beveszik ezt a szart. Kialakult az embereknek ez az értéktelenségérzése, nagyrészt az ilyen lények beavatkozásának köszönhetően. De nem vagytok azok.

Látjátok ezt? *(a színpad mögötti falon lévő felíratra mutat)* Jól van. Még mindig itt van. Látjátok? Szeretném, ha mindegyikötök az eszébe vésné ezt – „Nincs Lény, mely nagyszerűbb az emberi Lénynél.” – és eszerint is kezdene viselkedni. Tehát így van.

Ezek a lények, ezek a földönkívüliek, meg az összes többi, ezek becsapnak és megtévesztenek. Belezavarnak a Föld dolgaiba. Az elmúlt 100 évben három jelentős beavatkozásuk volt ezeknek az embermanipuláló lényeknek. Megkeresik egy ember legalacsonyabb típusú tudatosságát, egy olyan emberét, akinek különösen nagy hatalma van. Ó, azt imádják. Azt imádják. És aztán irányítanak, és háborúkat okoznak, és megzavarnak helyeket. Az egyik ilyen hely, ami az én szívemhez közel áll – sok ilyen hely van bolygószerte, de ez különösen kedves nekem, mert sok időt töltöttem ott – az Lengyelország volt. És bedobták ezt a gyönyörű országot és ezeket a csodálatos embereket Oroszország és Németország közé, az összes háború kellős közepébe

az évek során. Másokkal egyetemben persze, de nagyjából ott volt az epicentrum. Könnyű volt számukra manipulálni, ahogyan más területeket is. Nem akarok leértékelni más helyeket, csupán ez az közülük, ami a múltam miatt különösen közeli számomra. Tehát, beavatkoznak.

Amikor beavatkoznak, az félelmet gerjeszt, hatalmat, fájdalmat, szenvedést, érzelmeket. És azt fogják mondani neked, hogy az érzelmek jó dolgok. Ezt mondják, ha elolvasod valamelyik írást, vagy meghallgatod valamelyik csatornázást, amit csinálnak, azt fogod hallani tőlük, hogy „Ó, az érzelmek a leghatalmasabb dolog, amiye egy embernek van”, mert az kell nekik a kajájukba. Így esznek. Így tartják fenn magukat. Ők alacsony tudatosságú lények. Megtanulták, hogy a manipuláció működik.

Az atlantiszi fejpántok céljainak egyike a más világokból jövő befolyásolás közömbösítése volt. Arra tervezték, hogy megakadályozza a külső beavatkozást. Voltak más negatív hatásai, de nem az ufók miatt. De az egyik célja az volt, hogy visszatartsa ezeket a külső, más világokból érkező behatásokat.

Az a munka, amit Atlantiszban végeztetek – mivel legtöbben közületek benne voltatok abban a munkában –, az nem arról szólt, hogy manipuláljuk az agyat vagy bármi ilyesmi. Bizonyos hatások elhárításáról szólt. Nem tudtátok pontosan, hogy mi volt az, vagy honnan jött, de azt tudtátok, hogy volt valami nyomás, valami, ami folyamatosan támadott. Namármost, megvoltak a saját negatív hatásai bizonyos szempontból, de az eredeti szándék az volt, hogy jobban egységesítsük az elmét, és kevésbé legyen kitéve a külső beavatkozásoknak.

Az ufók valódi énje

Minden egyes ilyen földönkívüli odakint, azok ti vagytok. Ti vagytok azok.

Ők a ti részeitek, akik kimentek felfedezni. Olyan részeitek, akik valószínűleg sebzettek. Olyan részeitek, akiknek nehezükre esett idefókuszálni erre a bolygóra. Olyan részeitek, akik fejletlenek és nincsenek tudatában önmaguknak. És mondhatjuk, hogy igazán soha nem is éltek itt a Földön, de össze vannak kapcsolva veletek. Ti teremtettétek őket a másik világokban. Ti teremtettétek őket arra, hogy próbára tegyenek, hogy manipuláljanak, hogy olyan helyekre vigyenek el, ahová nem feltétlenül jutottatok volna el pusztán azáltal, hogy csak itt vagytok fizikai formában. Ők távolról sem fizikai lények, hanem a tudatosságotok más világokban cselekvő kiterjesztései.

Ők ti vagytok. És most ütött az órájuk amiatt, amit itt a bolygón csináltok épp. És a fény miatt, amivel dolgoztok, nem tudnak tovább létezni odakint.

A játékuk befejeződött. Az idejük leáldozott. Nem tudnak manipulálni. Nem tudnak, hacsak meg nem engeded nekik. De abban a bölcsességben, amid most már van, és a fényben, amit hordozol, már nem tudnak téged manipulálni. És most sikítanak. Meg fogják próbálni elhitetni veled, hogy csak blöffölsz, fogalmad sincs semmiről, és szükséged van rájuk. Szükséged van rájuk, mert ők hatalmas lények. Az emberek ostobák. Ők nagyszerű lények. Nem azok. Te vagy az.

Többségük, mint mondtam, soha nem inkarnálódott úgy, ahogy te. Ők nem feltétlenül előző életek, legtöbbjük nem az, hanem részei a te nagyszerű lényednek, ami képes más világokban teremteni. Miért avatkoznak be? Miért szipolyoznak? Nos, azért, mert az könnyű, mert tőled származnak.

Két okból kavarnak be. Tudni akarják, komolyan veszed-e magad, vagy csak játszadozol. Tényleg a tudatosság és az energia felfedezésének útján vagy-e, vagy nem. Bizonyos értelemben te ültetted el őket oda, hogy azt mondják: „Tele vagyok makyóval, vagy ésnél vagyok?” Ez a te döntésed. Belőled táplálkoznak, mert ők te vagy. Az érzelmeidből táplálkoznak, mert ők a te érzelmeid a másik világokban. Nincs hatalmuk fölötted. Nem erősebbek nálad. Semmilyen tekintetben nem hatalmasabbak nálad. Ők a te alárendeltjeid. De ők te vagy. Itt az ideje most már, hogy leintsd a meccset, hazahívd őket, épp úgy, ahogy az előző életeidet hazahívod.

Ti vagytok itt a hatalmasok.

Túlzás nélkül. Ti vagytok a dicsőségesek. Ők megtévesztettek benneteket. Ti megtévesztettétek saját magatokat, hogy azt higgyétek, talán mégsem vagytok azok.

Szeretném, ha beleéreznétek ebbe egy pillanatra. Ki itt a hatalmas?

(szünet)

Ha ezek a lények olyan nagyszerűek és olyan tekintélyesek, miért nem mutatkoznak meg? Miért nem állnak elétek? Mert nem tudnak. Nem tudják elviselni a fényeteket. Nem tudnak odaállni elétek vagy bármelyik másik ember elé. És vitatkozhatok napestig, hogy „De vannak róluk fényképeink!”. Holografikus beillesztéseitek vannak, amik igazzá válnak, amint a megfigyelőjük elhiszi, hogy igaziak. Ha annak a megfigyelőnek van egy kamerája, az fel fog venni valamit, mert az a megfigyelő hite és tudatossága.

Aztán vannak emberek, akik azt állítják, hogy elrabolták őket. Abszolút, így is van. Saját maguk tették. Vannak emberek, akik esküsznek, hogy mindenféle nagyszerű információik vannak a Föld számára, amik csak akkor kerülnek napvilágra, ha a bolygó majd készen áll. Ez lószar. Megvan mindenetek, amire most szükségetek van ezen a bolygón, és az a „Létezem. Vagyok, aki Vagyok. Tudatosság vagyok, minden energia az enyém.” Mindenetek megvan, ami kell.

Most már vége a játéknak. A világszövők teremtettek egy olyan mezőt, ami nem engedi, hogy közvetlenül beavatkozzanak a bolygó dolgaiba; más szóval a háborúkba, a kormányokba meg ilyenekbe. Még mindig van módszerük arra, hogy bekavarjanak közvetlenül neked, mert ők te vagy. De arról letiltotta őket a világszövők munkája, hogy csoportként közvetlenül beavatkozhatnak. És bizony azt megtanulták, hogyan működjenek csapatban. Megtanulták, hogyan fogjanak össze más ufókkal, akik tőled származnak, és más ufókkal, akik másoktól származnak. Elég jelentős erővé váltak, és ha megpróbálsz harcolni ellenük, veszíteni fogsz, mert ők te vagy. Ha megpróbálsz velük harcolni, veszítesz. Tudják, melyik gombokat nyomogassák. Tudják, hogyan táplálkozzanak belőled.

De amikor te kijelented, hogy „Létezem. Vagyok, aki Vagyok.” akkor eltűnnek. Kicsit kapálóznak meg sikoltoznak közben, de eltűnnek. Nem akarják elveszíteni az identitásukat. De valójában nincsen nekik saját identitásuk.

Ahogy rendbe teszed önmagad, ahogy megbékélsz önmagaddal, és elfogadod azt a nagyságot, aki te vagy, ők elmennek. Szertefoszlanak. Eltűnnek. És ami lényegében történik, az az, hogy bármilyen rosszindulatúak voltak is, a lelked azt mind bölcsességgé teszi, és visszaadja neked.

Ti vagytok a leghatalmasabb lények. Elhitették veletek, hogy nem vagytok azok. Elhitették veletek, hogy ez a bolygó tele van háborúval, erőszakkal, gonosszággal meg az összes többi ilyennel, amit nem lehet legyőzni. És én ma kijelentem, hogy mi *meg fogjuk* haladni ezt, tehát így van. Tehát így van. Fölé fogunk emelkedni ennek, és ráébredünk, hogy ők csak önmagunk manifesztációi másik világokban – nem fizikai lények, többnyire. És hogy ütött az órájuk. Hazahívjuk őket.

Hazahívjuk őket valamibe, amit mindig is meg akartak tapasztalni, de mégis féltek tőle, ez pedig a szeretet. Nem ismerik. Nem tapasztalták meg. Nagyon szerették volna elvenni tőled, de nem tudták. Hazahívja őket az a dolog, amitől talán a legjobban félnek, mert tudják, hogy az lesz számukra az elmúlás. És ez a szeretet. Ó, hogy keresték! Maguknak akarták, hogy a hasznukra fordíthassák, ellened. De most hazahívja őket a szeretet.

Vegyünk erre egy mély lélegzetet!

A Föld, az emberi faj evolúciója most zajlik. Olyan szinteken zajlik, amit valószínűleg nem értesz, nem láttad. Nem az utcákon, az emberekkel történik meg egyik napról a másikra; a többi világban történik, és hatalmas hatással lesz a bolygóra.

Igen, hatalmas változások fognak végbemenni a bolygón, míg eljutunk oda. A régi erők kihalnak, és helyet adnak a fénynek, nektek, és az új emberi fajnak.

Vegyünk erre egy jó mély lélegzetet, és zárjuk ezt a napot egy merabhb-al.

Az integráció merabh-ja

(elindul a [zene](#))

Nincs nagyszerűbb lény az emberi lénynél.

Bárkivel kiállok vitára. De miért is tagadná ezt bárki? Miért ne engedné ezt meg valaki?

Talán még mindig fejlődik, tanul. Talán még mindig élvezi, hogy harcol saját magával, és lekicsinyli önmagát. Talán.

De amint el tudod ezt fogadni, amint érzed és érzékeled, és éled is – nem csak gondolod, hanem éled is, nincs nagyszerűbb lény az emberi lénynél – akkor a bolygó tovább tud lépni. Túl tud lépni az ufócskák zaján, az igazi isteniségbe.

Nos, lehet, hogy páran azt halljátok ki a mai alkalomból, hogy „Ó, te jó ég, hát mit teremtettem?! Ilyen földönkívülieket meg pulijádiakat meg mindent, ami velük jár. Meg a Galaktikus Parancsnokságok meg minden.” Lehet, hogy páran azt gondolják, „Na persze, de az a másik csatornázó meg azt mondta, hogy...” Az lószar! Ezt most így kimondom. És felszólítok mindenkit, aki a pulijádiakat vagy a Galaktikus Parancsnokságot csatornázza, hogy hagyja abba *most*. Mert azok össze fognak omlani. És ti, drága csatornázók, akik őket közvetítitek, nem akartok abba belekeveredni. Összeomlásban vannak.

Közvetítsétek a saját isteniségeteket! Közvetítsétek a másik 13 000 Felemelkedett Mester valamelyikét, akik boldogan jönnének most az emberekkel dolgozni. De engedjétek el az idegeneket! Ők csupán ti vagytok, mindenféle szándékokkal.

Páran azt gondolhatjátok: „Hát, ez elég szomorú. Miért teremtenék ilyesmit, ami bekavar? Miért teremtenék és neveznék el valamit ufónak,

és adnék neki ekkora hatalmat? Nagyon rossz ember lehetek, vagy nagyon hülye.” Egyáltalán nem.

Ez mind a folyamat része volt. A belső Isten felfedezésének folyamata. Kihelyeztéték magatokat ilyesmibe, mint egy földönkívüli, egy idegen lény. Ők igaziak. Tényleg ott vannak a másik világokban, itt csücsülnek a szomszédban.

Az énetek részei voltak, amik talán nagyon-nagyon elveszettek voltak. Részeitek, aspektusaitok, amik kiestek a bizalomból, kiestek a kegyelemből. És nem tűntek el. Átmentek a másik világokba, és játszották a szerepüket.

De nézzétek meg a következő a nézőpontból is: Te egy hatalmas lény vagy. Te egy hatalmas teremtő vagy. És időnként teremtesz dolgokat, amik segítik megérteni a saját hatalmasságodat. És még ilyesmit is tudsz teremteni, mint az ufók és idegen lények.

Micsoda nagyszerű színjáték ez, bizonyos szemszögből, egy vicces nézőpontból, hogy megteremtéd ezt a másik lényt, hatalmat adsz neki, hagyod, hogy leuraljon, a fejedre olvasson minden rosszaságot, amit elkövettél. Ez egy érdekes – fura, de érdekes – játék.

Becsüld meg magad, mert csak az emberek tudtak ilyet csinálni. Csak az emberek tudtak ilyen messzire menni, hogy ilyesmit megtegyenek.

Valójában az életed egy színdarab egy színházban, te játszol el minden szerepet benne, és közben elfelejtéd, hogy ez mind te vagy. Elfelejtéd, hogy az idegenek te vagy. Még azt is elfelejtéd, hogy az előző életeid te vagy.

Habár, az előző életek elfelejtése valahol áldás, de igazából nem szükséges. De te ezt teremtetted: „Még azokat az előző életeket is el fogom felejteni.”

Most itt az ideje, hogy mindent összeszedj, hogy emlékezz. Minden egyes előző életed keresztül megy most a Realizációján, a ráébredésén. Hát nem szép lenne, ha tudnák, hogy te itt vagy, emberként, az összes

élet középpontjaként? Nem lenne szép, ha tudnál, mondjuk csak egy kicsit beszélgetni velük?

Jelenj meg nekik, ahogyan magadnak is megjelentél ebben az életedben! Mint amikor volt egy találkozásod egy angyali lénnel – nem egy idegen lénnel, hanem angyali lénnel – életed egyik legsötétebb pillanatában. Az te voltál a mostból, innen. Nem lenne szép dolog meglátogatni az elmúlt életeidet, és elmondani nekik, hogy „Hé, haver, remekül csinálod, és az a helyzet, hogy én te vagyok, te én vagy, és most mind felemelkedünk. Mind Ráébredünk. Ja, és mellesleg, ami ezeket a zöld fickókat illeti, ne foglalkozz velük! Ők is a részeink, de, nos, hát, most még ők is megvilágosodnak.”

Te egy nagyszerű teremő vagy. Megteremtetted mindezeket a történeteket, ezeket a játékokat, de ez mind te vagy.

Kicsit olyan, mintha egy film lenne vagy egy színházi darab, és különböző szerepekbe bújsz. Ráébredsz – Cauldre itt most kisegít engem pár példával –, hogy Tom Hanks, a színész, aki a *Polar Expresszben* játszott, öt vagy hat különböző szerepet játszott el. A főszerepet nem, de sok másik szerepet eljátszott benne. Miért? Jó móka volt. Jó móka volt főhősnek és mellékszereplőknek is lenni.

Az, aki Ózt, a nagy varázslót játszotta, Frank Morgan – Óz, a nagy varázsló, biztosan hallottatok a filmről, vagy láttatok is párszor – Frank öt másik szerepet is eljátszott a filmben, legtöbbször nem is tudnak erről. Eljátszott másik öt szerepet, mert megtehetette. El tudta játszani a főszereplőt, és el tudta játszani azt a többi szereplőt is.

Volt egy George Johnson nevű nagyszerű színész, aki játszott egy filmben. Ő 45 különböző szereplőt alakított abban a filmben. Negyvenötöt. Miért? Miért ne? Mert megteheted. Mert jó móka. Mert beöltözhetsz, megjelenhetsz különféle dolgokként, különféle személyiségeid lehetnek. És ti ugyanezt tettétek, drága barátaim.

Sok különböző szerepet eljátszottatok – előző életekét, szerepeket földönkívüliekként – sok különféle dolgot.

De itt és most aki előtttem ül, az *a*, ismétlem, *a* kifejeződése a Léleknek, te vagy. Ez *az* az élet. A Lélek szíve és a magja. Az összes többi csak képzelet, részei a teremtesednek, annak, amit eldöntöttél, hogy megtapasztalsz.

Vannak ennek jobb módjai is? Lehet. De most, hogy megvan a bölcsességed, most már eldöntheted, hogy máshogy szeretnéd csinálni. Valóban, szó szerint, azzal a bölcsességgel, amid most már van, és a teremtő lényként, aki vagy, szó szerint megváltoztatod a történelem folyását és mindent azon a lineáris utadon, ami idáig elvezetett.

Ez nem afféle újakezdés. Ez egy „csináljuk több fénnel”.

Bővebben kifejtve, most már tudod, milyen volt ebben az életben keresztülmenni azon, amin keresztülméntél. De bármelyik pillanatban vehetsz egy mély levegőt a hatalmas lényként, aki vagy, és azt mondhatod: „Csináljunk egy remake-et. Vigyünk bele fényt és bölcsességet, hisz most már van olyanom, és most már oda tudok menni a múltba, és bele tudom vinni ezt a fényt, bele tudom vinni ezt a bölcsességet az egész hazavezető utamba.”

Az az ösvény, amit bejártál ebben az életben emberként, az nagyon is valódi. Nincs letagadva, de mégis, egy másik szintre lép.

A múlt bizonyos értelemben átíródik, de anélkül, hogy semmissé tenné a múltat. Felemeltetik a bölcsesség, a fény, a szeretet által – épp azok által a dolgok által, amiket ezen a bolygón találtál és csináltál. Az utazás felemeltetik, és ezt itt és most megteheted.

Foghatjuk a dolgokat, amiket elértél ezen az úton – bölcsesség, szeretet, fény, tudatosság – itt és most foghatjuk ezeket, és átalakíthatjuk a teljes utazást.

És amikor ezt megteszed, amikor veszel egy mély levegőt, és azt mondod, „Igen. Emeljük új szintre a Realizációmát. Igen, csináljuk.”, akkor így van. Tehát így van. Nem kell agyalnod rajta. Nem kell érte küzdened. *Tehát így van.*

Ahogy haladunk, ezek a szavak lesznek számodra teremtként a legbecsessebbek: „Így tehát van. Elképzelem, tehát van.”

Vegyünk együtt egy mély lélegzetet, amint transzmutáljuk a részeidet, akik odakint voltak a többi világban.

Ha nem lettek volna a világszövők, ma nem beszélhetnénk így.

Fogjuk azt az ént, ami odakint volt a többi világban, amit földönkívüliként azonosítottunk, az ént az előző életeidből, ami most átéli a Realizációját, az ént, ami itt van most emberként ebben a létidőben, aki annyi nehézségnek és kihívásnak volt kitéve az utadon, és vigyünk mindbe bölcsességet, szeretetet, és valódi fényt.

Aztán hagyjuk, hogy magától kifejlődjön. Hagyd, hogy kibontakozzon!

Hagy, hogy megtalálja az új helyét, az új egyensúlyát. Tehát így van.

(szünet)

Amikor valóban ráébredsz, hogy nincs hatalmasabb lény az emberi lénynél, még Jézus sem – még Jézus sem, idegenek sem, semmi más; te vagy az – amikor erre ráébredsz, az mindent felszabadít. Mindent megnyit. Mindent átalakít.

Az egész teremtésben nincs lény, mely hatalmasabb az emberi lénynél. *Bárkivel* kiállok, aki nem ért egyet ezzel. *Bárkivel*.

Vegyünk egy mély levegőt együtt ezen a szentséges napon.

Kérlek, hogy ismerd el, amit te itt csinálsz. Kérlek, ismerd el, és akkor így van.

Vegyünk egy mély lélegzetet együtt.

És most elérkezett az idő, szeretném most már nem csak a szavakat hallani, hanem nagyon szeretném érezni az érzést is, ahogy befejezzük ezt a Shoudot:

Vegyünk egy mély lélegzetet együtt.

(a közönség és Adamus együtt mondja) Minden rendben van a teremtés egészében.

És ez így van.

Köszönöm, Shaumbra. Köszönöm. *(a közönség tapsol)*

Fordította: Lőrincz Andrea • <https://biborkormagyarul.dorik.io/>

Drága Embertársam! Remélem, értékes volt számodra ez az üzenet.

Mennyit ér ez Neked? Ki tudod fejezni a mértékét?

Mi is nehezen, akik azon dolgozunk szívvel-lélekkel, időnkkel és évtizedek alatt megszerzett szaktudásunkkal, hogy ez eljuthasson Hozzád.

Jelenleg itt, a Földön, mégis a pénz az értékmérő.

Ha úgy érzed, Megengedheted Magadnak, kifejezheted az energiának ebben a formájában is, mennyit adott Neked a munkánk:

Lőrincz Andrea • Erste Bank • 11600006-00000000-75452461

GIBAHUB HU80 1160 0006 0000 0000 7545 2461

Biztonságos és egyszerű bankkártyás lehetőség akár devizában is:

revolut.me/zaeleis

Köszönöm, hogy Vagy és ragyogsz!